

СТАРМАЛИ



Л И С Т З А З Б И Љ А Њ Е Ш А Л Е.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све ште се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

(Дел)играција са државним угледом.

Обећати, па не дати,
То и Циган знаде
(Ма да с' није никада
Доченао владе).

Бранко није молио
Ни од ког парада, —
Ви сте сами обећали
Послат Делиграда.

Делиград би с поносом
Долетио амо;
С поносом би с' вратио,
То ми добро знамо.

Али где ћеш поноса
Наћи у гавране!
Шта је стало тој господи
До речи задане!

Чека народ Делиград,
Тиче паропловно, —
Место њега телеграм:
„Реч је наша — муњак.“

Сав се народ задрхта
К'о на ветру грање:
„Искијали, да бог да,
То гадно титрање.“

А у Пешти насмеја се
Мефистовраг седи. . .

То смејање поклањамо
Гара-Пиро-Чеди.

Један Стражиловац.

Шетња по Новом Саду.

CLIV.

Да је нешто у прошлу недељу прављен попис људства у Новом Саду, или да је био избор посланика — био би резултат много повољнији него иначе, јер би Срби били у огромној већини, те би могли по вољи решавати, што има да се реишава. Нови Сад је био пун милих гостију из свију крајева Српства, па чак и из Рима видесмо ту српског посланика. У очи светковине беше у вароши и у читаоничкој башти на „Беседи“ више гостију, него столица, више снавача него кревета, тако да је и сама новосадска променада морала да рашири своја гостољубива недра и да прими на коначк гдекојег сананог госта, који је рад био да се одмори и спреми за сутрашњу светковину, а није могао да добије места на скромном канабету којег гостољубивог новосадског домаћина. Панчевци су овога пута много предосторожнији били, те су на својој лађи дошли само до Карловаца, да се не би опет морали Новосађани трудити око њиховог дочека. Исто тако и браћа Земунци имађаху своју лађу под Карловцима за сваки случај, ако би Јупитар Пљусак ударио, те новосадске и карловачке „квартирмахере“ на слегање раменима принудио. Гунгула је била тако велика, да је приређивач укопа заборавио понети црну чоху, којом би се горњи дашчани сандук Бранков покрити имао и заборавио понети наручене воштанице, које су имали књижевници поред сандука носити. Та гунгула и забуна почела се још у Будапешти, јер већ онде су мађарски чиновници заборавили да се предати им сандук има оправити хитно и као „Eilgut“, те не закопчаху дотични вагон са првим влаком, као што је то пропис за такве случајеве, него се тек сутра дан сетише, да се није пробитачно са таквим стварима шалити. Но забуна њихова ипак је имала своје границе, те на пример у тој забуди ни мало не заборавише, да ишту и приме 400 фор. за пренос једнога сандука до Новог Сада.

И иначе је било забуне овим поводом. Будапештанске новине, кад су чуле да се Срби скупљају у Карловцима у великом броју, а они се сетилише бог зна какве скупштине српске на Карловачкој пијаци из пређашњих времена, те се поплашише, па за онај мах заборавише и на саму Тиса-Есларску аферу, него се стадоше за нас заузимати и око нашег спасења бригу водити, те се особито „Пестер-Лојд“ сав запенушио и стао Бранка представљати као песника бундију и опомињати владу, да стане на пут овој културној светковини, јер култура је као што је познато ствар, од које се у Мађарској највећма зазира: за то и забрањују немачко позориште у Пешти, за то укидају словачку „Матицу“ и гимназије, а отварају катедру „хомеопатије“ на будапештанском универзитету, као знак рачијег напретка у науци и просвети.

И „Сарајевски гласник“ се забунио, те уредник му доноси белешку, да је Његова Наименованост „у пркос „Застави“ у Вуковару свечано дочекана.“ Ово ће браћу Босанце јако занимати и биће им врло мило и белешка ће им се та донасти баш као права „сарајевска,“ јер такве новости и спадају у такве листове, који излазе тамо у Турској

Али све те забуне појединих забуњених људи маленкост су спрам величанственог одушевљења здравог и свесног народа српског, који је достојним и узвишеним начином умео да прослави овај красни чин српске свести и признања према свом омиљеном сину, чије ће се име славити догод је српског духа, српске речи и српског бога!

Слава Бранку Радичевићу и слава свести народа српског!
Аб.

ПОДЛИСТАК.

En gros.

Црта из живота.
(Свршетак.)

Не можемо пребацити Аци нехатост. Он се својски трудио, да нађе званије. Све је биртове и кафане са својим шуром обишао, али званија ни од горе, ни од доле, од корова.

Он је лупао главу и дању и ноћу, како да дође до корице леба, — али ни то није помогло. Од тешка лупања мозак му се тако заморио, да не могаше ни искру мудрости из њега искресати.

Та ни сви седам грчких мудраца не би били у стању својим мудрим саветом несрећном Аци помоћи.

Талес из Милета, Питаг из Митилене, Солон из Атине, Бијас из Пријене, Хејлос из Спарте, Перижандар из Коринта (мал' не рекох из корита), Мизон Малијац, Емпедокле из Агригента, Аксусилај из Аргоса, Ферекид из Сирова, Питагора са Самоса и остали са целим апаратом своје класичне мудрости не би могли Аци званија наћи.

Где, ја у место обећаних седам мудраца, наброја неких једанаест, — али да су још и двапут једанаест Аци у помоћ притекли, ипак га не би из блата извукли.

Бадава би Бијас из Пријене њему говорио: да

У Ш Т И П Ц И.

Шта ? С обзиром на Тиса-Есларски суд и на Морица Шарфа, изменили су Чивути познату латинску опомену „Memento mori“ овако: „Memento Moritz! Хајд' само нека запамте!

* * *

+ Тисино пољско добро, где се он радо преко лета бави, зове се Гест. Па то њему кад хоће да се изведе напоље у Гест, ваљда сви пријатељи велу: Гест хинаус!

* * *

○ Чујемо да Мађарска влада купи прилоге на пренашање костију изгладнелих Чангова натраг у Буковину.

* * *

➡ Даклем ће се на Сави код Митровице и Шапца градити сталне ћуприје „ради лакшег саобраћаја.“ Шверцери Савски дају угарској и српској влади свечану бакљаду.

* * *

△ „Турски народ“ вели, да је г. Герман у Вуковару „у пркос Застави свечано дочекао.“ Богме како је г. Герман популаран, можда би га и у Каиру сада свечано дочекали. Нека проба „упркос Застави!“

* * *

➡ Српској влади, која је понудила (а нико је није ни молио) пароброд „Делиград“ да носи Бранка, а после опет повукла реч натраг, те неда, ругају се деца: Узимала, давала, с мачком спавала и т. д.

„мудрост није тешка ствар; и да ти је, што си год више нешто научио, све то лакше још више шта научити: јер то за Ацу неби ништа вредило, јер он, што год се више сиротовати учио све је мање способан за ту науку постајао.

Шта би хаснило Аци кад би из Бијасових уста чуо његове речи: „Што вас је више, веће је зло,“ — кад је то Аца знао боље и од Бијаса самог; знао је он врло добро да ће се његова породица који дан умножити (да ће му Катица сина или кћер поклонити, и да ће онда њихово зло још горе постати.

Не би ни Талес из Милета ништа изразио својим саветом: „когнози се автон!“ (познај сам себе!), јер залуд би Аца сам себе и унутрашњост своју познавајући, уверен био да му је стомак празан, кад то други видети не хтедоше. Бадава су његова прева крчала: „когнози се автон,“ које би на српски толико значило: „Зар не знаш да ниси још ручао?“ Аца се томе дивану морао и невешт чинити, — онако су га прева његова и назвала „Игнорантом.“

Па ни сама она мудра изрека Сенекина, која је тиранину Дијонисију за један таланат продана, не би Аци могла помоћи. Он је ту изреку запамтио још из другог разреда гимнасије: Quidquid agis prudenter agas et respice finem! (Што год радиш мудро ради и сећај се краја! — Све су то празне речи, кад Катица његова неће да зна за крај, Она га је бескрајним сузама дотерала у Н. Сад и бескрајним „Званијем“ од куће га отуђивала.

* * *
 ↓ Кажу да су Вуковарци врло радосно испратили Германа из своје средине.
 * * *

□ Даклем и у Горњем Милановцу су пуцали жандари на грађане, као и у Гамзи-граду, Поречу, Грљану, и т. д. — Па то није тако страшно! Страшно је тек онда, кад грађани стану пуцати!
 * * *

☞ Тим чивутским новинарима не може нико угодити: Нит им је по вољи Бранков погреб, нити црногорске кнегињице сватови! Били ми жалосни или весели, њима је све неправдо!
 * * *

§. Чивутским новинарима је за то неправдо што смо Бранка преносили, што они знају бољи начин пренашања лешина, онако по Тиса-Дада-нском начину, испод сплавова!
 * * *

+ Наши учитељи праве „Vergnügungsreise“ у Бају, да уче мађарски. Да чудна „фергнигна!“ Bitt' um a Abschrift!
 * * *

□ Кажу да су Мађари израдили, да лађа „Делиград“ не дође на Бранкову свечаност, а да ли су Мађари и то израдили, да карловачки богослови не дођу?
 * * *

* Новосадски „PřUjvidék“ купује силни карбол, да се дезинфицира.

Аб.

Два месеца дана Аца је у Новоме Саду, па ни једне парице заслуге.

Једном дође шурак Ацин и донесе неку немачку књижицу из матичине библиотеке, са позивом да Аца то преведе или преради на српски.

Позоришни комад „Ћувегија без невесте“ буде преведен, прерађен и са 5 форината награђен.

Аца се налазио у седмом небу. Први литераран посао његов угледаће света, па осим тога још му се тако лепо наплаћује.

Катица је хтела за петицу да купи куму кошуљу, — но Аца се томе противио:

„Ја не дам да други моју заслугу и моју славу ужива! Кад год му кум обуче ту кошуљу, увек ће држати да је он превео „Ћувегију без невесте“ — а то није истина. Не дам моје горко стечене славе никоме, знаш!“

„Е па добро, штаћемо даклем са петицом?“ Запита Катица.

„Шта ћемо?! Хоћу да ми је дуго у памети, да је дуго пред собом видим, да уживам у њој. А ти знаш у чему ја (осим славе) највећма уживам.“

„Па у чему де, — реци?“

„У чему!? још можеш питати. Ти знаш да ми је од свију материјалних уживања најслађи купус, Нариваћемо буре купуса, па ће нам трајати целе зиме. А кад год га будем јео, уживаћу у мојој слави, која се претворила у купус, и обратно: у купусу који се прославио.“

П у с л и ц е.

Мађари хоће да нам докажу да Бранко није био песник, ма да су му дела дочекала осам издања. — Та да, њима је költő Турчин Јота, који дочека свака три месеца по једно издање (из диспозиц. фонда).

Ма да Бранко по мађарском мњењу није био песник, ипак веле они да је био политичан песник. То је тако исто, као кад би човек рекао: мађарско-чивутски листови немају логике, али ипак имају политичке логике.

Даклем од новог сујецког канала нема бар за сада ништа. — Је ли то за то, што Лесепс није Бонту, или за то, што Гледстон није Чеда?

Даклем наши калуђери већ иду на фунту. — Радићев мозак 15 фуната. Ја до душе то не верујем; ал како сам купио, тако продајем.

Хан Балукџикански донео је закон да се од сад неверне жене продају. (Као да је то нешто ново, као да се неверне жене нису и до сада продавале.)

Да чудне моде! Сада госпође носе на шешири брескве. И тако сад — не треба више певати: Тресла је Тода јабуке, — него: Тресла је мода брескве. —

Сложи се даклем наш Аца са својим шураком, новинаром, те купише 150 главица футошка купуса ен сопрагније. Шурак, као припозната личност, као новинар, који још не беше остарио и по томе још висаше о клину као ново сито,*) узајми од неког познаника свога са житне пијане ножеве, и нареди да се кући однесу.

Аца и шурак му позову родитеље, односно тазбину своју на купушњу славу, — или можда је коректније рећи: на славан купус.

Сад се изроди питање. Ко ће рибати а ко газити. После мале препирке рече Аца шураку:

„Ти шураче, треба да рибаш, јер то је твој посао као новинара. Као таквом дужност ти је да све што је труло и шанадно из народа очистиш, да му лице свагда светло буде и да му слава по свету засија. Приони журно кад си журналиста, — али ипак пази да какав рђав подлистак, не испадне. Седи даклем и рибай тај купус и учи се, како се спаја оштрина, са мекотом, — то новинар треба да зна.“

Ацин шурак, поштеђејша душа, без даљег разглаголствија скиде капут, засука рукаве и удеси ножеве.

А Аца је привукао буре к прозору, па кад угази један слој купуса, он седне на прозор, одмара се и гледа зета како се задувао.

*) Ни то није увек истина јер ја сам код ситара у Н. Саду (преко пута од новог зданија основних школа:) видео да и старо сито може да висе.

Пироћанац је добио орден каме-хамехе. Но, па то му и доликује. Али чекајте сад ће Радић да добије орден светог Саве. То је тек камехамешно.

Ево шта сад чујем. На брегу Арарату наишли су у леду замрзнут Ноје-ов ковчег. Мисле да га пренесу у Европу и да га изложи јавно на гледање. Нека хвала богу, — кад нисмо видели Делиград бар ћемо видети Ноје ов ковчег.

Некоме Џемсу Мерисону Бурнусу дала је Београдска влада привилегију на 15 година на израђивање свињских производа. А ми смо мислили да ће таку привилегију та влада задржати за себе до последњег свог издиханија.

Паметна наредба.

У једноме месту, где се често ватра појављивала, нађу поглавари за добро, следећу наредбу, чрез добошара објавити:

- „Заповест од наших поглавара,
- „Који сваком а и себи не желе квара;
- „И зато јављам да добро знате,
- „Три дана пре ватре воде да имате;
- „Ватра пали свагда и о новом лету;
- „Била вода у кади или у бурету;
- „Ако после чији дом изгори,
- „Више ни речи нек не говори;
- „Сву несрећу нек себи припише,
- „То је цела заповест, нема више!

Пре буне.

Испочетка добро беше. Милина беше погледати како купус, захукан новинарском руком излеће испод ножева, баш као табаци из Schnelldruckpresse, — излеће као мастан (а то купусу врло доликује).

Ацин шуре, и ако је био новинар, од којих се много и брзо очекује, и који је томе очекивању умео да одговори, ипак је имао једно опште човечанско својство, т. ј. да на последак и он сустане. То се први пут показало овом купусном приликом. Из прва је добро ишло, али после поче по мало да застајкује. Али томе је и машина била крива, јер ножеви се отупише, па не само то, него у један мах се сасма разиђоше. Тешком муком утврди он ножеве, али тек што је поче рибати, а они се опет растранише из дисциплине. Тако је два-три пута оправљао, но видећи да не би лека, стаде онако са расклиматаним ножевима даље стругати, или боље рећи кидати.

„Јадни мој славни купуше!“ рече Аца „како си исбасапљен, као да ће од тебе ташке правити, тако те је тај мој шурак издервишио. Хеј, дервишу мој, стани малко, та ти ето правиш флекце у место резанаца.

Шуре је само стругао и ћутао. Свега га је зној облио. Почео је већ по мало и језик да плази од тешког умора, — и то у истом такту, у коме је и рибање текло. Дрхта-ле су му руке, којима је купус притискивао а тако исто и ноге, које су ножеве хтеле у зашту да држе.

Аца (хуљов) гледајући муке шуре свога, рече, али врло озбиљним гласом и изгледом:

„Знаш ли шта, шуре! Видим да ти умеш све тешко-

Жељезничка брзина.

Познато је, да је недавно отворена жељезничка пруга од Кикинде до Бечкерека. Као обично у почетку иде влак онуда још за сада споро и пажљиво, да не би искочио из шина. Али наш народни хумор не узима то у обзир, него људи очекујући од жељезнице да иде брзо, а видећи се овде преварени у томе очекивању, хоће мало и да се нашале. Та шалу је бог оставио. С тога се приповеда у оним крајевима ова прича.

Кренуо се — веле — влак на тој прузи од Тарапа па иде према Куманима. На путу види кондуктер једнога пешака, који је с торбом поштанском на леђима ишао према Куманима. То је био поштански момак, који је носио пошту из Тарапа у Кумане.

Кондуктер се сажали, што овај мора да пешачи, те ће га позвати:

— Хеј, море, што идеш пешке! Оди овамо на жељезницу, да те повезем.

— Вала, брате, ал' не могу, морам се журити, носим пошту у Кумане!

Једва једанпут!

„Видело“ почине свој уводни чланак у најновијем (82.) броју овом исповешћу: „Кад неко сасвим изгуби образ, кад сиђе у као бестида, онда тај и није више способан да води рачуна о туђем образу, о чести и поштењу другога.“

Но, па то смо од њега хтели већ одавно да чујемо!

ће купушње да савладаш. Ти си од они људи, који кад сустану тек се онда разиграју; а ја сам опет од они људи, којима званије не смета да могу комотно купус газити. За то ми је сада дивна идеја на памет пала. Како би било кад би ми овај купушњи посао у велико радили. Ти као новинар, имаш грднога познанства. Сзи би код тебе наручивали. Хајде да ми будемо „рибери“; на дан можемо изрибати и угазити по 10 акова; на сваком акову нека је само 1 фр. чиста прихода, ето ти нама сваком дневно по 5 фр. — Шта ћеш више? Баца перо па држ се ножева!“

Ацин шурак који је до сада трпељиво ћутао на ове речи скочи као опарен; луни руком о земљу и горопадно повика:

„Сад језик за зубе! Где ти хуљова једног, како ме је напао! Једва сам ова два акова а он хоће још „en gros“ да радимо. Хоћу да се угушим у „en detal-y“ — од en gros-а би морао свиснути. — Ево ти на, па сеци сам!“

Сви прснуше у смеј, и Аца, који је шураково стрпење тако на пробу метуо, буде приморан да рибање продужи сам, — јер без тога не би скоро са купусом били готови.

Међу тим је и вечера била готова, — јер је од оне књижевне петице преостала још једна форинта, која се сад претворила у неколико париљобасица и у неколико холби вина.

За вечером је пало разних наздравица, а кад је Ацин шурак устао те китњасто наздравио „Ћувегији без невесте“, онда су се сви рашћеретали; тако су били весели као да је Аца најмасније званије добио.

(Но он се задовољио и са мршавим званијем — које је тек после три месеца добио — пре него што је купуса са свим нестало).

Арон Тапавица.



Ђира. Приповеда ми мој комшија, који је ових дана у Пешти био да тамо сад непрестано спомињу реч: Демонстрација. — Бога ти, шта значи то Демонстрација!

Спира. Шта значи реч Демонстрација? — Сад ћу ти казати. Знаш ли шта је то Демон?

Ђира. Знаш. Демон је Демон.

Спира. А знаш ли шта је то стра?

Ђира. Знаш стра је стра.

Спира. Даклем, Демонстра —

Ђира. А шта ће рећи оно — ција?

Спира. То је само латински наставак, да не би ко помислио е је то каква српско-мађарска реч.

Ђира. Аха!

Сира. Да збиља! А шта значи то Овација?

Спира. Ако не знаш и то ћу ти казати. Чим се ми Срби покажемо, да смо живи, то Мађаре таки побуди, да помишљају о Вацу. Зато они сваки, и најневинији покрет наш зову Овацијом.

Сира. Па на тај начин ми њима не можемо никакко угодити.

Спира. Не.

Сира. Е, па онда не треба ни да им угађамо, већ да радимо оно што смо дужни себи и своје достојанству.

Времена се мењају.

Негда су католички попови своје стаду са пре-диканаице овако говорили: „Ону циглу, на коју у вашој светој цркви Влах стане, треба таки извадити.“ — А сад би њихов бискуп Штросмајер позлатио све цигле у својој новосазиданој ђаковачкој цркви, кад би по њима хтели Власи чепати. Он би још, да нам боље угоди, написао ћирилицом оне речи спаситељеве: „Придите чада, послушајте мене, страху господњу научу вас!“ — Србадија би га морала запитати: а шта нас намераваш научити, кад нас тако позиваш? — А бискуп би одговорио: Ја вас намеравам научити, да будете прави кршћани и поштени Хрвати.“

Е па сад, коме се тај мамац допада, нека изволи у Ђаково на поклоненије.

— Шта, зар још нико није отишао?

— Није.

— Е онда неће ни отићи.

Драгутин.

Питање, које се само намеће.

Даклем Шабац с Митровицом
Савезаће мост.

Коће коме од два коне
Први бити гост?



Ђука. Знаш ли ти Шуко хрватски?

Шука. Па кажу да је српски „или-ти“ хрватски свеједно.

Ђука. Кад је тако а ти ми реци шта значи то: „хрбат шивен и заоквирак на овиеку са шаретисом кремжким.“

Шука. Буди Бог с нама, та то је ваљда хинески! Где си то опет чуо?

Ђука. Па то сам од речи до речи извадио из огласа на најновију хрватску књигу од Велимира Гаја!

Ђука. Јеси ли читао ономад у „Турском народу“ лек против уједа бесног псета?

Шука. Па тај лек ваља увек да је уз „Турски народ“, — требало би да га у сваком броју донесе, за сваки случај.

Ђука. Шта ти се најбоље допало у последњем броју београдског шаљивог листа „Зврка“?

Шука. Оно празно место, скоро цела страна, на којем стоји да је (бајаги) цензура конфисковала.

Ђука. Јест то празно место је готово рећи на ј п у н и је.

Ђука. Ајд' погоди, које је најбољи начин одмаранја!

Шука. Па ваљда спавање.

Ђука. Није.

Шука. Картање.

Ђука. Није.

Шука. Вожња, или седење у каквој манастирској ћелији, или читање новина или —

Ђука. Ниси погодио: најбољи је начин одмора: учење мађарског језика.

Шука. А како то?

Ђука. Па ето наши учитељи проводе школски одмор у Баји учећи мађарски.

Аб.

Неки јаван рачун.

У 29. броју „Bombe“ налази се ово:

Неки велики господин (тамо стоји „барон“) пита: „Wie viel kostet mein Portraet in Oel? — На то му молер одговара да треба платити 300 фр. — Господин вели: „Der Preis ist unverschämt hoch“. — А на то добије одговор: „Wissen sie was sie thun sollen? Lassen sie sich irgendwo anders machen, aber in Essig und Oel, das kommt bedeutend billiger“.

То стоји у 29. броју „Bombe“, — а ко се сећа, чији је портре био у 28 броју тога истог листа, тај се може слатко (или горко) насмејати горонадној слави нешег несретника, и брзом јавном рачуну, који за тим долази.

Три стотине фор. није велики новац; за то неће омршавити Дахија Спаљски (или Спахија Даљски:) Та то се да накнадити за месец дана у благодјејанској

кујни. Јер, тек, тек, лепо је то за онога, кога свој рођени народ мора да презире, кад му турски и чивутски листови скут носе.

Само је малер то што чивутских листова има много; те ако се закука шпекулација, па га сви почну сваки час славити, а после 8 дана 300 фр. искати.

Из Београда

нам јављају, да напредовачка господа страшно напредују, сад су већ такав велики ко-рак у напред учинили, да су чак и на Николу Христића нагазили, па су и њега из заборава на „Видело“ изнели.

Ако је ова струја прилепчива, па и к нама у Аустро-угарску пређе, то се још и ми (заједно са Мацарима) можемо спремити на фторо пришествије — Бахово.

Н.

Као ви.

Један спаија имао слугу, који је при свакој трећој или четвртој речи имао обичај казати: „Као ви“. Случајно дође Циганин да сланину краде, но ухвати га; спаија одмах пошље слугу солгабирову, да му ствар саопшти.

Слуга. Добро јутро, милостиви господине! „као ви“ Солгабиров. Бог ти помогао синко! Шта је ново?

Слуга. Мене послао тај господин „као ви“, ухватили смо једног пуштају „као ви“; и то је прави Циганин, „као ви“; највећи лопов у целој жупанији, „као ви“; давно је вешала заслужио, „као ви“; и да би најмање педесет батина примио, „као ви“; то моли мој господин, „као ви!“

Солгабиров. Иди и кажи твоме господину: да ми више не шиље таког мелака, као што си ти!

Слуга. Добро, казаћу милостиви господине! „као ви!“

Н.

Из Карловаца.

Прошле недеље, кад је народ нестрпељиво чекао на обали да дође лађа са костима Бранковим, наједаред се неко накашља па повика:

„Људи, ено Анђелић-бега!“

Сви који су чули тргоше се и намргодише се, неки погледаше десно лево, а неки и запиташе: „а где?“

А онај одговори: где бега, то је споредно питање; доста што знамо да бега.

Из брачног живота.

Жена. Драги мужу, ја би ишла у илице.

Муж. И ја би.

Жена. Ето ти га на, — теби је увек до шале.

Али ја ти озбиљно кажем, ако ми не даш новаца да идем у илице, ја ћу се тако једити, да ћу се

и разболети. А ако се разбодем онда ме опет мораш послати у илице, — даклем није ли паметније да ме пошљеш сад, док се нисам разболела.

Оглас,

(за који не треба жиг, јер је ствар доста жигосана и по себи).

Чујемо, да је г. Г. В., учитељ, намеран, да издаје „Помодни журнал за срп. нар. учитељице“ уопште, а за варошке учитељице шпецијално. (Мисли он не знамо ми куд то иде!) Молимо „Стармалог“ да нам јави ко прима претплату.*)

Неколико срп. народ. учитељица.

*) Изволите се упитати код уредн. „Ш. Л.“ у којем ишти г. Г. В. описује какве „чуфне“ и „кикерикје“ ваља да носе срп. учитељице.

Уредн.



Званије и памет.

Ком' званије с више даду
Дуси свети,
Томе даду за званије
И памети, —

Ком' памети даду само
Тај се мучи, —
Јер званије тако лако
Не получи.

Д—р—н!

Добар одговор много вреди.

Једна госпа купила је на пијаци корпу кајсија Пиљарица је била препредена, па је само горе метула лепе кајсије, а доле су биле труле и шугаве.

Други дан дође госпа на пијаци па стаде преговарати пиљарици ту превару: „Ти си“ вели „горе метла добре, а доле којекакве кајсије. То је баш непоштено од тебе.“

Пиљарица на то одговори: То није моја кривица. Ви сте требали код куће корпу изручити на земљу, па би онда труле кајсије биле горе, а добре доле.

Промућурна госпа замисли се мало, па онда рече: „До душе, тако је!“

Пред судом.

Судџа. Ви се сад одлучите; шта вам је повољније: или три дана затвора или 5 фр.

Оптужен. Па кад је већ тако, онда ћу молити за 5 фр.

Лек, који помаже.

Неки доктор изумео је неки лек од ревматизма. Људи су тај лек куповали, ма да је веома скуп био, и доктор је тиме стекао много новца.

Једаред дође к њему опет један болесник, али пре него што ће медицину купити, запита доктора, да ли је то баш сигурно, да тај лек помаже.

„Мени је бар помогао — одговори доктор (и није слагао).

Шта је у среди.

У неком друштву запитаће нека духовита госпа: Шта је у среди између сузе и осмејка.

Многи су нагђали и удешавали, да на то генијално питање још генијалније одговоре. Али неки неотесана шаљивчина поквари им цео посао.

Питате, шта је у среди између сузе и осмејка? Па шта ће друго да буде, него — нос.“

Тако се држи задата реч.

Чича Гаја луна са сокака на прозор од крчме и иште по литре вина. Крчмарица отвара прозор па овако вели: О за бога чича Гајо, ово је већ четврта полука што вам кроз прозор дајем, — зашто не уђете унутра.

„Ћути, душице моја, знам ја шта радим“ — одговори чича Гаја. „Ја сам се мојој жени заверио да нећу више никад ићи у биргуз.“

Одговори уредништва.

Рекајлији. Верујемо Вам, да има коме би се и то допало. Али то нама још није довољно разлога, да ми то штампамо.

„Фордита.“ Заједања само из личних побуда, не налазе у нас уточишта,

Швигар. Све што сте овом приликом послали врло је слабо.

Л. О. Врло би добро било да га ко од Срба озбиљно баци на шаљиво цртање. Но то није баш тако лако. „Wir haben schon längst einen Karikaturzeichner gehofft“ — али да ли сте ви тај, то ће показати први покушаји ваши, које нам обећавате послати,

А—ан. Награди, коју смо расписали за најбољу хумореску и за другу после ње најбољу, још није истекао рок — она ће чекати свога мајстора све до краја ове године, 25—30 и 15 фор; могу се према нашим приликама назвати лепе награде. А дојаконњи конкуренти нису баш тако страшни, да се не би смео нико с њима утркивати. Дела дакле на мегдан, који коња за треу имаде! (Награду ће досудити сами претплатници овог листа, — а штапаћемо и то, које за коју хумореску гласао).

Драгутин. Оно друго не можемо употребити.



доноси у своје тринаестом броју за 1883. ове чланке: 1. Необичан гост, песма (са сликом) 2. Десна рука, од Тир. 3. Свилопреља. (са 6. слика) од Радоице. 4. Детлић и Голуб, од Бранка Ј. 5. Нешто о Србима из писама мојој сестри Анђелији, од Браца Светозара. 6. Анегдоте. 7. Слика Кремљ у Москви 8. Златан кавез. (свршетак). 9. Стара Мајка песма (са сликом) од Божидара Н. Вршчанина. 10. Разнолије. 11. Даштања. 12. Чика Јовина пошта

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien, IX. Porcellangasse Nr 56. — „Невен“ чика Јовин лист, излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. За Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу: Штампарии А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

ШКОЛСКЕ ТИСКАРИЈЕ

израђене према наредбама вис. школског савета.

- | | |
|--|-----------------|
| 1. Главни школски записник у тврдом пове- | |
| зу за 480 ученика | — — — — ф. 3.20 |
| То исто за 960 ученика | — — — — ф. 5.50 |
| ” ” ” 1920 | — — — — ф. 9.— |
| 2. Школски дневник, 24 табака | — — — — ф.—.90 |
| ” ” ” 1 табак | — — — — ф.—.05 |
| 3. Белешке при држаном школ. испиту, табак | ф.—.02 |
| 4. Школске сведоцбе на финој хартији | — ф.—.03 |
| 5. Изкази о стању школа: | |
| I. Број домова, душа и т. д. табак | — ф.—.03 |
| II. Школске куће, намештаји итд. ” | — ф.—.03 |
| III. Учитељи, катихете, управит. ” | — ф.—.03 |
| IV. О успеху у школи ” | — ф.—.03 |
| V. Школ. имање, прихода и расхода табак | ф.—.03 |
| VI. О радњи учит. и надзорника ” | ф.—.03 |

МАТРИКУЛАРНИХ ПРОТОКОЛА

(НА ПРОПИСАНОЈ ХАРТИЈИ)

ЗА РОЂЕЊЕ, ВЕНЧАЊЕ И УМРЛЕ,
као и изводи из истих протокола

могу се добити како на поједини табак, тако и на књиге, по жељи укоричене и у лепим тврдим корицама, у платну и са кожном полеђицом, а по најјефтинију цену у

штампарији А Пајевића

У Новом Саду.

Књижевни огласи

Изишла је књига

ДЕЛА
ЂУРЕ ЈАКШИЋА

КЊИГА VIII

ДРАМЕ

Цена је и овој књизи динар и по.

Од I до VIII књиге могу се добити још све књиге:
Штампа се и IX књига и скоро ће бити готова.Претплата нека се шаље књижарници Велимира Ва-
ожића у Београду.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА:

Књиге за школу:

Буквар са сликама за срп. осн. школе од Дра Ћ. Натопевића гл. школ. референта, ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено-словенски буквар са читанком од Дра Ћ. Натопевића гл. школ. реф. ново издање,	16 "
Читанка за други разред српске основне школе од Дра Ћ. Натопевића гл. школ. реф.	24 "
Рачунски примери за учен. 3 њег раз. ос. шк.	8 н.
" " " " 4-ог " " "	8 "
" " " " 5-ог " " "	10 "
" " " " 6-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељ. и више девојачке школе израдио Владан Арсенијевић, проф. учитељске школе у Карловцу, цена	80 "
Велика катавасија	1—"
Мала катавасија	20 "
Ђимнастичке игре са сликама Део I.	1—"
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основ. школама, друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учитеље срп. основних школа	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
Нове метарске мере	10 "

Ко поручи на више ових књига за готов новац или уз поштарско поузеће (per Nachname), добија 15—20, а код неких од ових књига 40% рат.

Штампариија А. Пајевића

у Новом Саду.

I-во ц. к. овер. дунавско — паробродно — друштво

РЕД ШЛОВИДБЕ.

пошт. лађа
од 5. (17.)
до даљепочињући
Јуна
наредбе.

У ЗЕМУН: сваки дан после 1/25 сати после п.

У ТИТЕЛ: средом и недељом после 1/25 сахата
после подне.У ОРШАВУ и ГАЛАЦ: средом, петком и недељом
после 1/25 сати после поднеУ БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан у 1/11 сахата
пре подне.

ОТПРАВНИШТВО.

Ред возије жељезничких влакова

од 1 јуна о. г.

БУДИМПЕШТА-НОВИ САД.

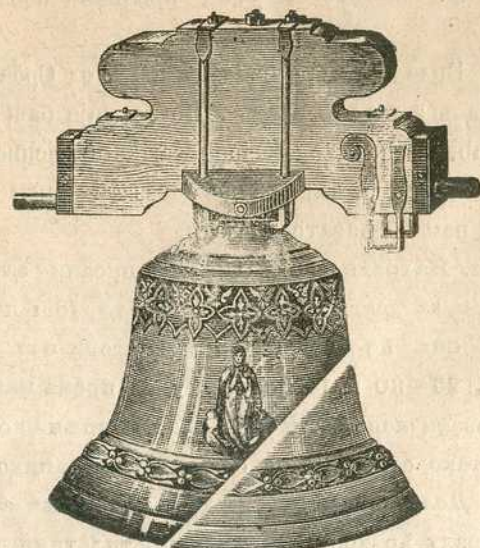
	путнички влак	мешовити влак
БУДАПЕШТА (Јозефштат) полази	7:45 ујутру	8:23 у вече
БУДАПЕШТА (Францштат)	7:55 "	8:44 "
СУБОТИЦА стиже	12:34 ц. п.	4:53 "
СУБОТИЦА полази	1:00 п. п.	5:40 "
НОВИ САД стиже	4:05 п. п.	10:00 "

НОВИ САД-БУДИМПЕШТА.

	путнички влак	мешовити влак
НОВИ САД полази	11:55 пре п.	5:35 "
СУБОТИЦА стиже	2:55 п. п.	9:51 "
СУБОТИЦА полази	3:10 п. п.	10:35 "
БУДАПЕШТА (Францштат)	8:12 у вече	5:42 ујутру
БУДАПЕШТА (Јозефштат)	8:22 у вече	6:00 ујутру

ОГЛАСИ.

ЗВОНА

по најновијој и старој системи, са
гвозденим и дрвеним крунама,карактерни које се налазе у
мешовитим и пуноћним
лобнићима

израђује ливница 3—12

БОРБА БОТЕ СИНОВА У ВРШЦУ